

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.4218

Dosar nr.11854/2/2009

Ședința publică din 25 noiembrie 2010

Completul compus din:

Niculina Alexandru - Președinte
Nicu Jidovu - Judecător
Săndel Lucian Macavei - Judecător

Magistrat asistent : Aurelia Hirt

:

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Izabella Dobrescu.

La data de 11 noiembrie 2010 s-au luat în examinare recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de inculpatul Șerban Ionel Cristian împotriva sentinței penale nr.162/F din 28 mai 2010 a Curții de Apel București - Secția a II-a Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie.

Dezbaterile au fost consemnate în încheiere cu data de 11 noiembrie 2010, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 25 noiembrie 2010.

C U R T E A

Asupra recursurilor de față:

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.162/F din 28 mai 2009 a Curții de Apel București Secția a II-a Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, în baza art. 334 din Codul de procedură penală s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea prevăzută de art. 257 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 256 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, formulată de inculpatul Șerban Ionel Cristian.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală raportat la art. 10 alin. 1 lit. d din Codul de procedură penală, achită pe inculpatul Șerban Ionel Cristian (.....), pentru infracțiunea prevăzută de art. 257 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000.

Constată că inculpatul a fost arestat preventiv, în cauză, de la 30.01.2002 la 13.06.2003.

În baza art. 160/5 alin. 4 lit. c din Codul de procedură penală dispune restituirea, către inculpat, a cauțiunii, în cuantum de 30.000.000 lei vechi (3000 lei noi), consemnată la C.E.C. – Agenția Șerban Vodă, conform recipisei nr. din 21.05.2003.

În baza art. 160/5 alin. 6 din Codul de procedură penală încetează starea de liberare provizorie pe cauțiune, dispusă, conform încheierii de ședință din data de 05.06.2003, pronunțată în dosarul nr. 1308/2003 al Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

În baza art. 357 alin. 2 lit. e din Codul de procedură penală restituie inculpatului un pulover, un telefon mobil marca Nokia 6210 și încărcătorul aferent.

În baza art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

S-a consemnat că, prin rechizitoriul întocmit de Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial, inculpatul ȘERBAN IONEL CRISTIAN a fost trimis în judecată, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000.

În fapt, s-a reținut că, în calitate de ofițer operativ II, având gradul de locotenent, cu atribuții de cercetare penală în cadrul Secției 10 Poliție, i s-a repartizat, la data de 12.01.1999, cauza privind pe Savu Iacob Cătălin, acuzat de înșelăciune.

După începerea urmăririi penale și administrarea probelor ce se impuneau, la data de 22.10.2001, inculpatul a înaintat, către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, referatul cu propunere de trimitere în judecată a numitului Savu Iacob Cătălin.

După terminarea cercetărilor, în cursul lunilor decembrie 2001 și ianuarie 2002, între cei doi au avut loc mai multe întâlniri în cursul cărora inculpatul i-a solicitat denunțatorului să-i procure, contra cost, un telefon mobil, marca Nokia, performant.

La data de 17.01.2002, aceștia s-au întâlnit în parcare restaurantului Mc Donald's, de pe strada Dristor, unde Savu Iacob Cătălin a predat inculpatului telefonul său marca Nokia 6210, după ce a notat, în prealabil, numărul seriei de fabricație.

Cu acest prilej, inculpatul s-a oferit să-l ajute pe denunțător în rezolvarea favorabilă a cauzei, în care figura ca învinuit pentru înșelăciune, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra procurorilor de la parchet. În schimbul serviciului său, a pretins suma de 1500 dolari SUA, pe care Savu Iacob Cătălin a fost de acord să-i preda.

La data de 23.01.2002, Savu Iacob Cătălin a sesizat parchetul militar cu privire la faptele de mai sus.

La aceeași dată, denunțătorul s-a întâlnit cu inculpatul la un restaurant, unde i-a predat și încărcătorul telefonului mobil, ce fusese tratat chimic și se notase seria de către procurorul militar. În cadrul discuțiilor ce au avut loc, inculpatul i-a explicat denunțătorului modalitatea în care să poată intra în posesia soluției, după ce se va pronunța de către parchet.

Cei doi au mai purtat discuții telefonice, iar, la data de 22.01.2002, în incinta restaurantul Mc Donald's din Complexul Unirea Center, i-a oferit suma de 1500 dolari SUA, pe care inculpatul a refuzat să o primească, sub pretextul că s-ar putea să-i pretindă, ulterior, o sumă mai mică.

A doua zi, pe data de 29.01.2002, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului Savu Iacob Cătălin pentru infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. 1 Cod penal, soluție pe care a aflat-o și inculpatul, care se afla la sediul parchetului. După ce i-a comunicat lui Savu Iacob Cătălin rezultatul, au stabilit, împreună, o întâlnire pentru a doua zi, când să aibă loc predarea banilor.

Pe data de 30.01.2002, inculpatul s-a întâlnit cu denunțătorul în incinta restaurantului Mc Donald's din Magazinul Unirea Center, lăsând la aprecierea acestuia din urmă suma pe care să i-o predea. După mai multe discuții, au căzut de acord asupra sumei de 1000 dolari SUA, deplasându-se, împreună, la toaleta restaurantului unde denunțătorul a depus banii într-o mapă personală a inculpatului.

După surprinderea în flagrant, la percheziția corporală efectuată asupra inculpatului, s-a descoperit și telefonul mobil marca Nokia, iar, în urma percheziției domiciliare a fost găsit și cordonul de alimentare a telefonului.

Inițial, prin sentința penală nr. 88/23.09.2003, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr.1308/2003, s-a dispus condamnarea inculpatului, în baza art. 257 alin. 1 Cod penal raportat la art.7 din Legea nr.78/2000, la 3 ani închisoare, dispunându-se suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o durată de 5 ani. Totodată, a fost obligat inculpatul să restituie denunțatorului telefonul mobil și încărcătorul.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și inculpatul Șerban Ionel Cristian.

Înalta Curte de Casație și Justiție, după trimiterea cauzei la Curtea Constituțională pentru soluționarea unei excepții de neconstituționalitate și după refacerea, parțială, a unor înscrisuri dispărute din cele două dosare de urmărire penală, a constatat că instanța fondului a făcut o apreciere greșită a probelor administrate și nu a administrat toate mijloacele de probă necesare lămuririi cauzei sub toate aspectele. În consecință, prin decizia nr. 1361/2.03.2006, pronunțată în dosarul nr. 19.297/1/2005, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis cele două recursuri declarate, a casat sentința criticată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Dosarul a fost înregistrat la Curtea de Apel București sub nr. 4272/2/2006, instanța, în fond după casare, administrând probele dispuse de instanța de control judiciar, în măsura în care acest lucru a fost posibil.

Prin sentința penală nr.67/30.03.2007, pronunțată de Curtea de Apel București, în dosarul menționat mai sus, s-a dispus condamnarea inculpatului Șerban Ionel Cristian la 2 ani închisoare cu suspendarea condiționată a executării pe o perioadă de 4 ani și a fost confiscat de la inculpat telefonul mobil și încărcătorul.

Inculpatul a recurat și această sentință, invocând mai multe motive de nelegalitate și netemeinicie.

Înalta Curte de Casație și Justiție, constatând că s-a încălcat dreptul la apărare al inculpatului, prin omisiunea acordării ultimului cuvânt, ceea ce conduce și la imposibilitatea verificării celorlalte apărări formulate, prin decizia nr. 5739/30.12.2007, pronunțată în dosarul nr. 4272/2/2006, a admis recursul declarat de inculpat și a casat ultima sentință, cu trimitere spre rejudecare la instanța de fond.

Prin sentința penală nr. 214 din 22.09.2008 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, în baza art. 11 pct. 2 lit. a

și art. 10 lit. d Cod procedură penală s-a dispus achitarea inculpatului, pentru infracțiunea prevăzută de art. 257/1 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, s-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv în cauză de la 30.01.2002 la 05.06.2003, s-a dispus restituirea către inculpat a unui pulover, telefonul mobil marca NOKIA și a încărcătorului aferent, iar cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Împotriva hotărârii sus-menționate au declarat recurs inculpatul, solicitând achitarea sa în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală, și procurorul care a considerat hotărârea atacată ca fiind nelegală și netemeinică, cu privire la nemotivarea soluției de achitare, greșita achitare a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, greșita deducere a perioadei în care inculpatul s-a aflat în stare de arest preventiv, omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la restituirea cauțiunii și încetarea stării de liberare provizorie și greșita restituire a bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii dedusă judecătii.

Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că recursul declarat de procuror este fondat.

Astfel, s-a constatat că este întemeiată critica privind nemotivarea soluției pronunțată de instanța de apel. Conform art. 383 Cod procedură penală, decizia instanței trebuie să cuprindă, în expunere, nu numai temeiurile de drept, dar și pe cele de fapt care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea cauzei. În decizia atacată, instanța de fond a menționat, generic, că au fost administrate probele necesare elucidării cauzei, a reținut o corectă stare de fapt și a redozat o justă încadrare în drept.

Disponându-se achitarea inculpatului, în baza art. 10 lit. d Cod procedură penală, instanța de apel nu a indicat elementul constitutiv al infracțiunii care lipsește și care justifică soluția dispusă, instanța referindu-se, în motivare, la aspecte ce vizează administrarea probelor.

Așa fiind, s-a constatat că sentința atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de admitere a cauzei penale privind pe inculpatul Șerban Ionel Cristian, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal, împrejurare ce constituie motiv de casare, conform art. 385⁹ alin. 1 pct. 10 Cod procedură penală, astfel că, recursul procurorului a fost admis. Termenii generali în care a fost motivată soluția, a pus instanța de recurs în imposibilitatea de a examina temeinicia soluției, echivalează,

practic, cu o nepronunțare asupra cauzei, ceea ce atrage, conform art. 385¹⁵ pct. 1 lit. c Cod procedură penală, casarea hotărârii cu trimitere spre rejudecare.

Întrucât s-a impus rejudecarea cauzei, a fost inutilă examinarea celorlalte critici formulate de procuror.

Recursul inculpatului prin care acesta a solicitat achitarea sa, întrucât fapta reținută în sarcina sa nu există, apreciind că din probele administrate în cauză nu rezultă vinovăția sa, a fost apreciat ca nefondat.

Așa fiind, prin decizia nr. 589 din 19.02.2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a admis recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București împotriva sentinței penale nr. 214 din 22 septembrie 2008 a Curții de Apel București - Secția a II - a Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, privind pe inculpatul Șerban Ionel Cristian, a fost casată sentința atacată și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel București.

S-a respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpatul Șerban Ionel Cristian împotriva sentinței sus-menționate și a fost obligat recurentul inculpat Șerban Ionel Cristian la plata sumei de 200 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În fond, după casarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei, analizând întregul material probatoriu administrat, Curtea a reținut următoarele:

Inculpatului Șerban Ionel Cristian, în calitate de ofițer de poliție - gradul II, cu atribuții de cercetare penală, în cadrul Secției 10 Poliție, i s-a repartizat, spre soluționare, dosarul nr. 231/2000, având ca obiect plângerea formulată de o societate comercială împotriva lui Savu Iacob Cătălin, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 215 Cod penal. După declinarea de competență și reprimirea cauzei spre cercetare, inculpatul a finalizat cercetările penale, prin referatul din 22.10.2001, adresat Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, cu propunere de trimitere în judecată a învinuitului Savu Iacob Cătălin.

Concret, denunțatorul Savu Iacob Cătălin nu a pretins că i-ar fi solicitat inculpatului ori că acesta s-ar fi oferit să propună o soluție favorabilă, în schimbul unor avantaje materiale.

În lunile decembrie 2001 și ianuarie 2002, între cei doi au loc discuții legate de verificarea stadiului de soluționare a dosarului la parchet și de un eventual sprijin pe care inculpatul să-l acorde pentru pronunțarea unei soluții de scoatere de sub

urmărire penală, contrară propriei propunerii făcută procurorului.

Fără ca organul de urmărire penală să fi stabilit, cu certitudine, împrejurările de fapt, s-a considerat, ca veridică, doar afirmația denunțatorului, în sensul că, inculpatul i-a pretins un telefon mobil și o sumă de bani, pentru a-l ajuta.

Referitor la telefonul mobil, denunțatorul a recunoscut că, la început, s-a discutat despre cumpărarea acestuia, iar, la data de 17.01.2002, i l-a cedat, fără plată, după ce, în prealabil, notase seria de fabricație a bunului. La scurt timp, pe data de 23.01.2002, Savu Iacob Cătălin a depus un denunț la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București.

Fără a se verifica sinceritatea denunțatorului, deși, asupra sa plana o suspiciune de răzbunare, având în vedere conținutul referatului întocmit de către inculpat, organele de urmărire penală au procedat la tratarea chimică a încărcătorului telefonului mobil și a sumei de 1500 dolari SUA, îndemnându-l, pe denunțator, să ia legătura cu inculpatul și să-i predea aceste bunuri.

În cursul unei întâlniri ce a avut loc la data de 23.01.2002, după depunerea denunțului, inculpatul a primit încărcătorul telefonului, pentru aceleași motive, neelucidate, pentru care a primit, însăși, obiectul principal.

La data de 28.01.2002, denunțatorul l-a provocat pe inculpat la o altă întâlnire, fără a-i preciza scopul, prilej cu care a încercat să-i ofere suma de 1500 dolari SUA ce fuseseră tratați și înseriați.

Inculpatul Șerban Ionel Cristian a refuzat banii, cu motivarea, illogic redată de către Savu Iacob Cătălin, anchetatorilor, că suma este prea mare și s-ar putea ca, ulterior, să pretindă o sumă mai mică.

A doua zi, pe data de 29.01.2002, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București a emis ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a denunțatorului Savu Iacob Cătălin, pentru infracțiunea prevăzută de art. 215 alin. 1 Cod penal.

În aceste condiții, la data de 30.01.2002, inculpatul este tentat cu suma de 1000 dolari SUA, pe care o primește, fiind surprins cu banii în mapa sa personală.

Din cele de mai sus, Curtea a reținut că organul de urmărire penală a dat credit total afirmațiilor denunțatorului, fără a verifica mobilul acestuia.

A rezultat că, în ceea ce privește telefonul mobil marca Nokia și încărcătorul acestuia, nu s-a stabilit, cu exactitate, sub ce formă au intrat în posesia inculpatului și dacă acesta a făcut vreo promisiune denunțătorului legată de rezolvarea cauzei în care figura ca învinuit.

Cu privire la suma de bani, s-a dovedit că inculpatul a refuzat indemnul denunțătorului de a primi 1500 dolari SUA, pe care-i oferise, în scopul de a asigura flagrantul. Dealtfel, denunțătorul Savu Iacob Cătălin primise comunicarea privind soluția dispusă, în ce îl privește, de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, la data de 29.01.2002, așa încât, activitățile procesuale efectuate, după această dată, în prezenta cauză, inclusiv, flagrantul de a doua zi, nu au relevanță juridică asupra consumării infracțiunii de trafic de influență, întrucât, atunci când inculpatul a pretins bani sau alte foloase, după ce funcționarul pe lângă care se presupune că a făcut intervenția, și-a îndeplinit actul ce intra în atribuțiile sale de serviciu, nu se mai poate reține săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 257 din Codul penal.

Totodată, Curtea a constatat că, înainte de a formula denunțul, Savu Iacob Cătălin a consemnat, „accidental”, conform propriei sale declarații, seria telefonului mobil, pe care, ulterior, i l-a dat inculpatului, iar, cu ocazia confruntării din data de 06.02.2002, denunțătorul a arătat că telefonul mobil a fost vândut inculpatului. Deasemenea, în declarația din 07.02.2002, Savu Iacob Cătălin a precizat că inculpatul i-a spus că îi va achita telefonul, dar nu i-a mai cerut banii, sperând că, într-un final, îi va da, totuși. A mai susținut denunțătorul că predarea telefonului a avut loc înainte de a se discuta despre soluționarea dosarului său.

Totodată, Curtea a constatat că organul de urmărire penală a dispus efectuarea unei percheziții la domiciliul părinților inculpatului, fără a emite o autorizație în acest sens, în condițiile art. 100 Cod procedură penală, în varianta, în vigoare, la acea dată. Dealtfel, s-a constatat că procesul verbal care atestă efectuarea respectivei percheziții, la data de 30.01.2002, a dispărut de la dosar, în anul 2005, împreună cu o serie de alte documente.

Concluzionând, Curtea a constatat că nu s-a stabilit, în mod cert, cu ce titlu a primit inculpatul suma de 1000 USD, un telefon mobil marca Nokia 6210 și încărcătorul aferent, de la denunțător. Ori, conform art. 62 Cod procedură penală, în

vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele, pe bază de probe. Potrivit art. 63 alin. 2 Cod procedură penală, aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată în urma examinării întregului probatoriu administrat în cauză, în scopul aflării adevărului. Ori, pentru existența infracțiunii de trafic de influență este necesar să fie întrunite, cumulativ, următoarele condiții, referitoare la latura obiectivă: În primul rând, să se fi realizat una dintre acțiunile alternative prevăzute de textul de incriminare și, indiferent de modalitatea de săvârșire a faptei, este absolut necesar ca inculpatul să primească, să pretindă sau să accepte promisiunile, darul ori foloasele, înainte ca funcționarul, asupra căruia are sau lasă să se creadă că are influență, să fi îndeplinit actul care constituie obiectul intervenției. În caz contrar, fapta sa nu constituie infracțiunea de trafic de influență, ci, eventual, infracțiunea de primire de foloase necuvenite.

În cauză, sub acest aspect, se constată că inculpatul a primit suma de 1.000 USD, la data de 30.01.2002, așadar, după ce funcționarul și-a îndeplinit actul ce intra în atribuțiile sale de serviciu, în condițiile în care Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București a dispus scoaterea de sub urmărire penală a denunțătorului la data de 29.01.2002, dată la care Savu Iacob Cătălin a luat la cunoștință despre conținutul ordonanței respective.

O altă condiție ce se cere a fi îndeplinită pentru existența infracțiunii este aceea ca făptuitorul să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar.

Ori, o asemenea cerință legală trebuie dovedită, în fiecare caz, în parte, de întreg materialul probator administrat de organele judiciare. Simpla profesie de ofițer de poliție (gradul II, cu atribuții de cercetare penală, în cadrul Secției 10 Poliție) nu îndeplinește această condiție esențială, cât timp nu s-a dovedit că inculpatul s-a prevalat de influența reală sau presupusă pe lângă procuror, pentru a-l convinge sau amăgi pe cumpărătorul de influență să-i presteze un folos necuvenit. O astfel de influență reală sau presupusă este exclusă în cauză, în condițiile în care procurorul conduce și controlează, nemijlocit, activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, conform art. 218 alin. 1 din Codul de procedură penală. Așadar, este greu de crezut că, în condițiile în care, organul de cercetare penală este subordonat, din punct de vedere administrativ, procurorului, ar

putea avea influență sau ar putea convinge ori amăgi pe denunțator că are o asemenea influență asupra procurorului. Nu este de neglijat nici faptul că inculpatul întocmise, anterior, referatul – adresat procurorului – cu propunere de trimitere în judecată a denunțatorului.

Totodată, Curtea a constatat că este important ca acea influență, reală sau presupusă, a făptuitorului, să fi constituit pentru cumpărătorul de influență motivul determinant al tranzacției. Prin urmare, este necesar ca făptuitorul să precizeze actul referitor la care se trafică influența.

O altă condiție ce se cere a fi îndeplinită pentru existența infracțiunii de trafic de influență este aceea ca acțiunea care constituie obiectul material să fie săvârșită mai înainte sau concomitent ca funcționarul – pe lângă care s-a pretins influența și promis a se interveni – să fi îndeplinit actul care intră în atribuțiile sale de serviciu sau, cel mai târziu, în timpul efectuării lui.

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, Curtea a reținut că traficul de influență se săvârșește numai cu intenție calificată prin scop, care constă în efectuarea ori neefectuarea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului, neexistând niciun dubiu asupra atitudinii făptuitorului de conștiință și voință. Astfel, voința sa constă în săvârșirea uneia sau mai multora din acțiunile specifice elementului material al infracțiunii – știind că foloasele reprezintă prețul influenței sale asupra funcționarului – , pe planul conștiinței reprezentându-și pericolul creat pentru activitatea procurorului și, implicit, crearea de suspiciuni cu privire la onestitatea funcționarilor.

Acțiunea, care constituie elementul material al infracțiunii, se săvârșește numai cu intenție directă – dol special – , fiind necesară voința subiectului activ de a primi bani, bunuri sau alte foloase necuvenite – deși, legal, nedatorate – respectiv, să existe un contra-echivalent al conduitei sale ilicite și știința că își însușește ceva ce nu i se cuvine.

Convenția ilicită, acordul de voință dintre traficant și cumpărătorul de influență se integrează în latura obiectivă a infracțiunii numai în modalitatea de săvârșire a laturii obiective ce constă în primirea de bani sau alte foloase ori acceptarea promisiunii de daruri.

Curtea a apreciat că lipsa acestui element constitutiv, la momentul săvârșirii faptei, constituie temei pentru achitare, în baza art. 10 alin. 1 lit. d din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea prevăzută de art. 257 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 256 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, formulată de inculpatul Șerban Ionel Cristian, Curtea a reținut că infracțiunea de primire de foloase necuvenite constă în primirea, de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori de alte foloase, după ce a îndeplinit un act, în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia. Așadar, funcționarul nu condiționează îndeplinirea actului de obținerea foloaselor, nu încheie nicio tranzacție cu persoana interesată, ci, îndeplinind actul corect, în cadrul atribuțiilor de serviciu, primește foloasele după îndeplinirea acestuia.

Deși, în cauză, nu s-a stabilit, în mod cert, cu ce titlu a primit inculpatul suma de 1000 USD, un telefon mobil marca Nokia 6210 și încărcătorul aferent, de la denunțător, nu se pune problema existenței acestei infracțiuni, deoarece actul îndeplinit – referatul cu propunerea de trimitere în judecată a denunțătorului era în defavoarea acestuia din urmă, așa încât, Savu Iacob Cătălin nu avea niciun motiv să îl recompenseze pe inculpat.

În concluzie, dacă în urma administrării probelor, se constată că faptei concrete îi lipsesc anumite elemente ce ar permite așezarea acesteia în tiparul prevăzut de lege și nu este posibilă schimbarea încadrării juridice într-o altă infracțiune, s-a dat o soluție prin care acțiunea penală s-a stins.

În ceea ce privește solicitarea inculpatului, de a se constata că lipsește punerea în mișcare a acțiunii penale, pentru fapta pentru care a fost trimis în judecată, Curtea a apreciat că, în cauză, acțiunea penală este pusă în mișcare, în mod legal, de către procuror, cu privire la încadrarea juridică reținută, astfel încât, nu sunt incidente prevederile art. 10 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală referitoare la lipsa unei condiții prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Împotriva sentinței, în termen legal, s-au exercitat recursuri de către toate persoanele interesate, procuror și inculpat.

Reprezentantul parchetului, în esență, a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței în baza art.385⁹ pct.18 Cod procedură penală și, pe fond, condamnarea inculpatului pentru infracțiunea de trafic de influență, arătând că vinovăția acestuia rezultă din coroborarea mijloacelor de probă administrate în

cauză, respectiv denunțul și declarația martorului denunțator dată la urmărirea penală, procesul-verbal de confruntare a martorului denunțator cu inculpatul, procesul-verbal de prindere în flagrant, precum și din declarațiile martorilor audiați în cauză, colegi de serviciu ai inculpatului.

Inculpatul a invocat excepția de inadmisibilitate a recursului parchetului, susținând că acesta este inadmisibil, întrucât nu este declarat de procurorul care a participat la ședința de judecată, ci de procurorul general al Curții de Apel București, fiind încălcate dispozițiile art.132 din Constituția României și ale art.78 alin.1 din Legea nr.302/2004.

În susținerea recursului său, inculpatul a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței și, pe fond, achitarea inculpatului, în baza art.11 pct.2 lit.a coroborat cu art.10 lit.a Cod procedură penală, întrucât mijloacele de probă care au fost legal administrate în această cauză sunt insuficiente pentru a dovedi săvârșirea vreunei fapte de natură penală.

I.C.C.J. trecând peste chestiunile de inadmisibilitate, susținute într-o notă forțată din partea apărării, cadrul legal permițând formularea recursului din partea procurorului fără piedici formale, cu luarea în considerare a principiilor unicității și indivizibilității, funcționale raportat la instituția Ministerului Public, va trece la examinarea recursului procurorului, pe substanța solicitării.

Pe de altă parte, raportat la recursul inculpatului, este de consemnat că acesta solicitase anterior, în pricina ce dusese la actuala rejudecare, achitarea sa, întrucât fapta reținută în sarcina sa nu există, apreciind că din probele administrate în cauză nu rezultă vinovăția sa, a fost însă apreciat ca nefondat.

Concret, prin decizia nr. 589 din 19.02.2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu doar că s-a admis recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București împotriva sentinței penale nr. 214 din 22 septembrie 2008 a Curții de Apel București – Secția a II - a Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, privind pe inculpatul Șerban Ionel Cristian, a fost casată sentința atacată și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel București dar, s-a și respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpatul Șerban Ionel Cristian împotriva sentinței sus-menționate.

Ceea ce este esențial de redat este că, în fond, după casarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei, analizând întregul material probatoriu administrat, Curtea a reținut o corectă stare de fapt,

asamblată într-un veșmânt procedural amplu și riguros redat, cu implicarea astfel a unei soluții legale, fără posibilitatea de se institui alte conotații sau speculații juridice.

Inculpatului Șerban Ionel Cristian, în calitate de ofițer de poliție – gradul II, cu atribuții de cercetare penală, în cadrul Secției 10 Poliție, i s-a repartizat, spre soluționare, dosarul nr. 231/2000, având ca obiect plângerea formulată de o societate comercială împotriva lui Savu Iacob Cătălin, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 215 Cod penal. După declinarea de competență și reprimirea cauzei spre cercetare, inculpatul a finalizat cercetările penale, prin referatul din 22.10.2001, adresat Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, cu propunere de trimitere în judecată a învinuitului Savu Iacob Cătălin.

Nu s-a desprins situația certă că denunțatorul Savu Iacob Cătălin ar fi pretins că i-ar fi solicitat inculpatului ori că acesta s-ar fi oferit să propună o soluție favorabilă, în schimbul unor avantaje materiale, aspect principal, redat atât prin prisma pozițiilor exprimate de denunțator, cât și prin imaginea restului probatoriului.

Referitor la telefonul mobil, adus în discuție în etapa cercetărilor penale, denunțatorul a recunoscut că, la început, s-a discutat despre cumpărarea acestuia, iar, la data de 17.01.2002, i l-a cedat, fără plată, după ce, în prealabil, notase seria de fabricație a bunului. La scurt timp, pe data de 23.01.2002, Savu Iacob Cătălin a depus un denunț la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București.

În cursul unei întâlniri ce a avut loc la data de 23.01.2002, după depunerea denunțului, inculpatul a primit încărcătorul telefonului, pentru aceleași motive, neelucidate.

La data de 28.01.2002, denunțatorul l-a convocat pe inculpat la o altă întâlnire, fără a-i preciza scopul, prilej cu care a încercat să-i ofere suma de 1500 dolari SUA ce fuseseră tratați și înseriați. Inculpatul Șerban Ionel Cristian a refuzat banii, cu motivarea, ilogic redată de către Savu Iacob Cătălin, anchetatorilor, că suma este prea mare și s-ar putea ca, ulterior, să pretindă o sumă mai mică.

A doua zi, pe data de 29.01.2002, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București a emis ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a denunțatorului Savu Iacob Cătălin, pentru infracțiunea prevăzută de art. 215 alin. 1 Cod penal.

În aceste condiții, la data de 30.01.2002, inculpatul este tentat cu suma de 1000 dolari SUA, pe care o primește, fiind surprins cu banii în mapa sa personală.

Așadar, organul de urmărire penală, în funcție de dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului, a dat credit total afirmațiilor denunțatorului.

Ori pentru conturarea unei soluții concrete de condamnare sau achitare, a fost de datoria instanței de fond de a administra probatoriul aferent cauzei, a-l desluși, a-l interpreta prin prisma principiilor ce țin de faza de judecată a unei cauze penale și în final, de a motiva soluția aleasă, aspect final care nu s-a ilustrat în primă fază, împrejurare evidențiată corect de I.C.C.J., în instrumentarea recursului procurorului, dar acoperită această lacună de către completul instanței de rejudecare de față.

În ceea ce privește probatoriul, nu trebuie omise nici împrejurările obiective ale cauzei, Reprezentantul Parchetului având cuvântul la unul din termenele de judecată din fond, precizează că, în ceea ce privește proba privind ascultarea unor casete și obținerea notelor de redare, solicită să se constate imposibilitatea administrării acestor mijloace de probă, având în vedere relațiile comunicate, de către instituțiile în cauză. În privința martorului Savu, având în vedere imposibilitatea de prezentare a acestuia, solicită să se facă aplicarea dispozițiilor art. 327 Cod procedură penală. În aceste condiții, după deliberare, Curtea a constatat imposibilitatea administrării probelor solicitate de către reprezentantul Parchetului și încuviințate prin încheierea din data de 01.02.2010, în raport de relațiile existente la dosar și de procesele-verbale întocmite de organele de poliție, privitoare la martorul Savu Iacob Cătălin, urmează să facă aplicarea prevederilor art. 327 alin. 3 Cod procedură penală.

În rezumat, a rezultat că, în ceea ce privește telefonul mobil marca Nokia și încărcătorul acestuia, nu s-a stabilit, cu exactitate, sub ce formă au intrat în posesia inculpatului și dacă acesta a făcut vreo promisiune denunțatorului legată de rezolvarea cauzei în care figura ca învinuit. Cu privire la suma de bani, s-a dovedit că inculpatul a refuzat îndemnul denunțatorului de a primi 1500 dolari SUA, pe care-i oferise, în scopul de a asigura flagrantul. Dealtfel, denunțatorul Savu Iacob Cătălin promise comunicarea privind soluția dispusă, în ce îl privește, de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, la data de 29.01.2002, așa încât, activitățile

procesuale efectuate, după această dată, în prezenta cauză, inclusiv, flagrantul de a doua zi, nu au relevanță juridică asupra consumării infracțiunii de trafic de influență, întrucât, atunci când inculpatul a pretins bani sau alte foloase, după ce funcționarul pe lângă care se presupune că a făcut intervenția, și-a îndeplinit actul ce intra în atribuțiile sale de serviciu, nu se mai poate reține săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 257 din Codul penal. Așadar, la data realizării flagrantului – 30.01.2002 – inculpatul nu mai putea avea și nici nu mai putea lăsa să se creadă că ar mai putea avea vreo influență pentru soluționarea unui dosar, în care se pronunțase, deja, o soluție.

Apoi, însuși denunțatorul, a recunoscut caracterul comercial al predării telefonului, o astfel de tranzacție nu poate fi interpretată ca fiind făcută în contul unui „viitor” trafic de influență, neavând relevanță juridică, în stabilirea elementelor constitutive ale acestei infracțiuni, împrejurarea dacă cumpărătorul și-a respectat sau nu obligația de plată a bunului achiziționat. Mai mult, încărcătorul aferent telefonului mobil este înmănat inculpatului, în scopul vânzării – conform declarației denunțatorului – abia după ce organele de urmărire penală l-au marcat criminalistic.

De altfel, după cum s-a arătat, în cauză, nu s-a dovedit că inculpatul a pretins vreo sumă de bani anterior soluționării dosarului denunțatorului de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, fiind greu de crezut că inculpatul a refuzat, de două ori – în datele de 24.01.2002 și, respectiv, 28.01.2002 - , primirea sumei de 1500 USD anterior datei de 29.01.2002, pentru a accepta doar 1000 USD, la insistențele denunțatorului, după soluționarea dosarului respectiv, în condițiile în care soluția îi era deja cunoscută.

În acest sens, în declarația din 07.02.2002 – depusă la fila nr. 150 din volumul II de urmărire penală – , denunțatorul a arătat că, „în urma numeroaselor întâlniri precedente am mai discutat de un eventual împrumut pentru a-l ajuta pe inculpat cu restul de bani necesari cumpărării unei locuințe”. La data de 11.02.2002, organul de urmărire penală a restituit mamei inculpatului mai multe înscrisuri găsite asupra acestuia din urmă cu ocazia efectuării percheziției corporale din 30.01.2002, printre care, și o adeverință de venit luată în vederea contractării unui credit bancar.

În declarația din 23.06.2006 , martorul Savu Iacob Cătălin a arătat că, într-una dintre discuțiile purtate cu inculpatul,

acesta din urmă i-a cerut o sumă de bani împrumut, însă nu își aduce aminte dacă a purtat vreo discuție în legătură cu destinația sumei de 1000 USD și dacă inculpatul i-a spus că ar avea vreo implicare în obținerea soluției favorabile denunțatorului. A mai arătat martorul că a dat inculpatului un pulover și o sticlă de whisky, de ziua lui, iar, altădată, un telefon Nokia, pe care credea că o să i-l plătească și a notat seria telefonului în ideea că, dacă nu va fi plătit, să facă dovada că i-a aparținut.

Din declarațiile martorilor Rădan Ion (fila nr. 153 din volumul II de urmărire penală), Duțu Eugen (fila nr. 154 din volumul II de urmărire penală), Oprea Gabriela Elena (fila nr. 155 din volumul II de urmărire penală) și Rădan Georgiana Gabriela (filele nr. 156-157 din volumul II de urmărire penală) a rezultat că inculpatul le-a precizat acestora că a plătit denunțatorului suma de 250 lei pentru telefonul mobil achiziționat.

Martora Rădan Georgiana Gabriela a adăugat, în plus, că, în jurul datei de 15-16.01.2002, în timp ce se afla în birou, împreună cu martorul Rădan Ion și inculpatul, aceștia din urmă discutau despre achiziționarea unui telefon mobil marca Nokia, de către inculpat.

În cauză, având în vedere considerentele expuse anterior, Curtea a constatat, corect, atât lipsa unor condiții concomitente ce întregesc latura obiectivă a infracțiunii, cât și lipsa intenției directe calificată prin scop, deoarece, nu s-a stabilit, în mod cert, cu ce titlu a primit inculpatul suma de 1000 USD, un telefon mobil marca Nokia 6210 și încărcătorul aferent, de la denunțator, așadar cu trimiteri concrete la anumite elemente constitutive ale infracțiunii, și cu aprofundare, în motivare, a acestora.

Acestea sunt aspectele de esență speței în a fi redată, și în consecință apar a fi suficiente în a contura soluția legală propusă de instanța fondului. Tot atât de adevărat sunt și împrejurările că, dacă inițial, pentru fazele de început ale procesului penal se conturaseră destul de bine deslușit elemente, indicii vizând comiterea unei infracțiuni, sectorul corupției în care se părea că intrase inculpatul, au existat suficiente temeuri de a se da un curs judiciar speței, chiar implicarea unor măsuri preventive. Evident, astfel de detalii nu trebuiau să impiezeze asupra unei soluții legale, finale din partea instanței de judecată.

Concluzionând, Curtea a constatat, cu deplină corectitudine, că nu s-a stabilit, în mod cert, cu ce titlu a primit inculpatul suma de 1000 USD, un telefon mobil marca Nokia 6210 și încărcătorul aferent, de la denunțator. Ori, conform art. 62 Cod procedură penală, în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele, pe bază de probe. Potrivit art. 63 alin. 2 Cod procedură penală, aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată în urma examinării întregului probatoriu administrat în cauză, în scopul aflării adevărului.

Ca și aspect de fapt demn de reiterat, este că inculpatul a primit suma de 1.000 USD, la data de 30.01.2002, așadar, după ce funcționarul și-a îndeplinit actul ce intra în atribuțiile sale de serviciu, în condițiile în care Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București a dispus scoaterea de sub urmărire penală a denunțatorului la data de 29.01.2002, dată la care Savu Iacob Cătălin a luat la cunoștință despre conținutul ordonanței respective. Ori, o condiție ce se cere a fi îndeplinită pentru existența infracțiunii reclamate este aceea ca făptuitorul să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar. Indiferent de relația profesională polițist de cercetare penală – procuror care supraveghează urmărirea penală, nu este de neglijat nici faptul că inculpatul întocmise, anterior, referatul – adresat procurorului – cu propunere de trimitere în judecată a denunțatorului.

Totodată, Curtea a constatat că este important ca acea influență, reală sau presupusă, a făptuitorului, să fi constituit pentru cumpărătorul de influență motivul determinant al tranzacției. Prin urmare, este necesar ca făptuitorul să precizeze actul referitor la care se trafică influența.

O altă condiție ce se cere a fi îndeplinită pentru existența infracțiunii de trafic de influență este aceea ca acțiunea care constituie obiectul material să fie săvârșită mai înainte sau concomitent ca funcționarul – pe lângă care s-a pretins influența și promis a se interveni – să fi îndeplinit actul care intră în atribuțiile sale de serviciu sau, cel mai târziu, în timpul efectuării lui.

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, Curtea a reținut că traficul de influență se săvârșește numai cu intenție calificată prin scop, care constă în efectuarea ori neefectuarea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului. Astfel, voința sa constă în săvârșirea uneia sau mai multora din

acțiunile specifice elementului material al infracțiunii – știind că foloasele reprezintă prețul influenței sale asupra funcționarului – , pe planul conștiinței reprezentându-și pericolul creat pentru activitatea procurorului și, implicit, crearea de suspiciuni cu privire la onestitatea funcționarilor, în genere.

Pe de altă parte, instanța fondului s-a preocupat și de detaliile juridice invocate în apărarea inculpatului. În ceea ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea prevăzută de art. 257 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 256 alin. 1 din Codul penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, formulată de inculpatul Șerban Ionel Cristian, nu s-au putut accepta consecințele urmărite.

În concluzie, dacă în urma administrării probelor, se constată că faptei concrete îi lipsesc anumite elemente ce ar permite așezarea acesteia în tiparul prevăzut de lege și nu este posibilă schimbarea încadrării juridice într-o altă infracțiune, s-a dat o soluție în deplină legalitate prin care acțiunea penală s-a stins.

Așadar, din cele descrise rezultă că, pe substanță, recursul procurorului, prin care practic se urmărește reinterpretarea probatoriului, a întregului circuit de fapt specific speței, cu invocarea cazului de casare lax de la pct. 18 al art. 385 indice 9, este de privit ca fiind nefundat.

Raportat la recursul inculpatului, în funcție inclusiv de aspectele de derulare procesuală deja produse, are o aceeași soartă, a netemeinicii, invocarea achitării cu implicarea lit. a de la art. 10 a mai fost supusă discuției, nu are niciun fel de suport juridic și faptic concret, vicii procedurale concrete nu au fost constatate, astfel, pe considerentele art. 385 indice 15 pct. 1 lit. b C.proc.pen. va fi respins.

Văzând și dispozițiile. art. 192 al.2 și 3 C.proc.pen.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de **Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București** și de inculpatul **Șerban Ionel Cristian** împotriva sentinței penale nr.162/F din 28 mai

2010 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea recursului parchetului rămân în sarcina statului.

Obligă recurentul inculpat la plata sumei de 150 lei cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 50 lei, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorului ales, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 25 noiembrie 2010.